

ren, og hvis koden i en sådan situation kompromitteres.

Har brugeren overladt sin kode til andre (i strid med aftale med udstederen), skal et eventuelt tab i forbindelse hermed vurderes selvstændigt efter stk. 3, nr. 2 eller stk. 6.

Til stk. 4

Stk. 4 sigter på de tilfælde af misbrug, hvor betalingsmidlet har været aflæst fysisk eller elektronisk, og der i tilknytning hertil er anvendt en falsk underskrift.

Stk. 4 svarer med visse ændringer til betalingskortlovens § 21, stk. 3.

Kan et betalingsmiddel anvendes ved, at brugeren underskriver fx en nota samtidig med, at der sker en elektronisk eller fysisk aflæsning af betalingsmidlet, må brugeren opbevare selve betalingsmidlet – typisk et kort – sikkert for at begrænse risikoen for misbrug. I modsætning til stk. 3 præciseres det således i stk. 4, at den, som brugeren måtte overlade betalingsmidlet til, har samme pligt til at reagere efter stk. 4, som brugeren har, og at det er brugeren, der hæfter, hvis denne anden person ikke gør som foreskrevet i stk. 4.

Udgangspunktet for en anvendelse af stk. 4 er, at der af den uberettigede er underskrevet falsk. Efter *stk. 4* hæfter brugeren kun, hvis udstederen godtgør, at brugeren, eller nogen som brugeren har overladt betalingsmidlet til, har undladt at underrette udsteder snarest muligt efter at have fået kendskab til, at betalingsmidlet er bortkommet, eller at brugeren, eller nogen som brugeren har overladt betalingsmidlet til, ved anden grov uforsvarlig adfærd har muliggjort den uberettigede anvendelse.

Der er ved formuleringerne af reglerne i stk. 3 og 4 i øvrigt ikke tilsigtet ændringer i forhold til retspraksis efter betalingskortlovens regler. Det udvidede ansvar forudsættes som hidtidig kun at blive gjort gældende i et fåtal af tilfælde.

Til stk. 5

Stk. 5 fastslår, at brugerens hæftelse i de tilfælde, hvor der er sket misbrug efter såvel stk. 3 som stk. 4, ikke kan overstige 8.000 kr.

Til stk. 6

Efter stk. 6 vil brugeren under visse omstændigheder kunne komme til at hæfte uden beløbsbegrænsning. Bestemmelsen forudsætter anvendelse af den personlige, hemmelige kode. Reglen erstatter betalingskortlovens § 21, stk. 2 og § 26 e, stk. 2, idet det dog ikke længere udtrykkeligt af bestemmelsen frem-

går, at der skal være tale om "bevidst" overdragelse af koden, ligesom der ikke behøver at være tale om "nærliggende" risiko for misbrug. Dette er en skærpelse af brugers mulige hæftelse i forhold til betalingskortlovens § 26 e, stk. 2. Reglen svarer herefter til formuleringen efter betalingskortlovens § 21, stk. 2. Ændringen antages ikke at få nogle væsentlige konsekvenser.

Brugeren hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, når den uberettigede har brugt brugerens personlige, hemmelige kode, og udstederen kan godtgøre, at brugeren har oplyst koden til den, der har foretaget misbruget, og det er sket under omstændigheder, hvor brugeren indså eller burde have indset, at der var risiko for misbrug.

Til stk. 7

Reglen i stk. 7 erstatter betalingskortlovens § 21, stk. 5, og § 26 e, stk. 5.

Efter bestemmelsen kan brugeren udover de tilfælde, hvor betalingsmidlet er bortkommet, eller en uberettiget person har fået kendskab til koden, også af andre grunde få betalingsmidlet spærret hos udsteder. Det kan være tilfælde, hvor brugeren er blevet usikker på, om betalingsmidlet eller koden af andre grunde er blevet kompromitteret.

Det er ikke efter bestemmelsen et ubetinget krav, at udstederens bekræftelse skal være skriftlig, idet meddelelsen kan gives på "anden bevissikker måde". Det er udsteders ansvar, at en ikke-skriftlig meddelelse, der eventuelt måtte blive benyttet, lever op til lovens krav.

Der stilles efter forslaget krav om, at udsteder skal give brugeren mulighed for når som helst at give meddelelse om spærring. Dette er ikke et ubetinget krav efter betalingskortloven, men en manglende mulighed vil efter betalingskortloven komme udstederen til skade. Ændringen er foreslået for at styrke tilliden til betalingssystemerne.

Til stk. 8

Stk. 8, 1. pkt. svarer til betalingskortlovens § 21 stk. 6, 2. pkt. og § 26 e, stk. 6, 2. pkt., som blev ændret ved lov nr. 217 af 13. april 1999. Brugeren kan således holde sig umiddelbart til udstederen og er ikke henvist til at søge et mistet beløb inddrevet hos misbrugeren eller betalingsmodtageren. Udstederen, indløseren og betalingsmodtageren vil indbyrdes kunne aftale en ansvarsfordeling mellem sig.

Fjernsalgsdirektivets artikel 8 foreskriver, at en kortindehaver skal kunne gøre en indsigelse om svig gældende i fjernsalg, uden der nærmere er angivet betingelser herfor. Det må anses for tvivlsomt, om en